

26. évközi vasárnap

Bevezetés

Az Egyház az egész év folyamán a Szentírás szellemi kenyérével táplál bennünket. De ma, szeptember utolsó vasárnapján, Szentírás vasárnapján, a nagy bibliafordító, Szent Jeromos ünnepén, különös szeretettel hívja fel figyelmünket, a Bibliára, amely az egyéni életek, s a társadalom erkölcsi életének, Európa, sőt a földkerekség nagyobbik része kultúrájának az alapja.

Testvéreim! Valóban, nekünk szóló üzeneteket tartalmazó szentiratnak tekintjük a Bibliát? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirié litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Bocsásd meg, hogy oly ritkán vesszük kezünkbe a Szentírást. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add, hogy olvasásakor mindig megtaláljuk a nekünk szóló üzenetedet. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add, hogy a nekünk szóló üzeneted szerint alakítsuk életünket. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Miért Szent Jeromos ünnepén, vagy ahhoz legközelebbi utolsó szeptemberi vasárnap hívja fel figyelmünket a Szentírásra az Egyház liturgiája? Egyszerűen azért, mert nélküle nem vehetnénk kezünkbe Szentírást.

Sajnos róla is vajmi keveset tud a legtöbb hívő. Ezért pár mondatot róla. 349 tájkán született Dalmáciában, Stridon városában. Hatalmas klasszikus latin - görög műveltségre tett szert. Tacitust, Cicerót olvasta.

Szent Ágoston szerint: minden megírt könyvet elolvasott!

Megismerkedett a remete élettel is. Szentföldi remeteségében élt. Megtanulta a görög, héber és arám nyelvet. 382-benvisszatért Rómába. Mint kiváló képességekkel bíró papot Damazusz pápa maga mellé vette titkárként.

A pápa kérésére elkezdte a Biblia latin nyelvre fordítását. Ezért Egyiptomba, Izraelbe, végül Betlehembe ment. A Születés Barlang közelében kolostort épített. Itt készítette el, óriási munkabíráásával és több nyelv tökéletes ismeretével a teljes szentírás latin nyelvre fordítását, a Vulgatát. Betlehemben halt meg. Később áthozták holttestét Rómába és a Santa Maria Maggiore-ban helyezték örök nyugalomra.

Hálával gondolunk ma rá. Gondolkodjunk csak! Hol lenne ma, az akkori világnyelvre, latin nyelvre lefordított Biblia nélkül Európa, s a világ?

Azt is látjuk, hogy mit meg nem tesznek bizonyos erők, azért, hogy odajusson e világ. Hogy feledtessék az emberekkel a Bibliát, s annak tanítását. Így könnyen lehet a Bibliát nem ismerő embereket fantasztikus szórakoztató krimikkel, Da Vinci kóddal etetni.

Vagy e napokban, egy állítólag 4. századból származó kopt tekercstörredéssel. S ezen, úgy raknak össze 4 különböző helyen található szót, hogy az olvasók azt sejtsek, hogy Jézusnak felesége is volt. Meg sem említve, hogy 1600 éven át hol volt, s ki volt a megtaláló, s hol találta meg?

Papirusz-szakértők műkincspi-
acról beszerzett egyszerű botránykel-
tő hamisításnak mondják.

Hogy egy szót is higgyünk so-
hasem a kereszténységet, Jézust gya-
lázó, könyvsikerekből, bestsellerek-
ből, tekeresmagyarázatokból, ezért
ismernünk kell, s jóra fogékony lé-
lekkel kell olvasnunk a Szentírást.
És megvalósítani életünkben a ne-
künk szóló üzeneteit.

Amint tette azt népünk, az új
Alaptörvény megalkotásával, a sok
csaholás ellenére is, s amiért oly ma-
gas Vatikáni kitüntetést vehetett át a
minap New Yorkban az Államfőnk.
Nem ismertetem a gyönyörű laudá-
ciót, sem államfőnk veretes, nemze-
tünket dicsérő hívő válaszát.

A hívők jó része ismeri a
Szentírást, ha máshonnan nem, a
templomban felolvasott Ige Liturgiá-
ból. S talál benne mindig neki szóló
üzenetet. A ma felolvasott evangéliu-
mi szakaszban, mi lehet a nekünk
szóló üzenet? Ebben azt hallottuk,
hogy az apostolok megtiltották vala-
kinek, hogy Jézus nevében ördögö-
ket, azaz gonosz lelkeket űzzön ki.
Jézus nem helyesli eljárásukat és ezt
mondja: „Ne tiltsátok meg neki!” Aki
nevemben tesz csodát, nem fog szí-
dalmazni engem. A Jézus nevében
végzett csoda tehát nem az apostolok
kiváltsága, mert az Úr bárkinek meg-
engedi azt, akit jó szándék vezérel.

Ma ezt a kérdést úgy fogal-
mazhatnánk, hogy az apostolkodás,
nem a papság kizárólagos feladata.
Nem tiltani, nem korlátozni kellene a
Jézus nevében történő, csak pap által
végezhető jócselekedeteket, hanem
hagyni, buzdítani kellene, hogy mi-
nél többen tehessék azokat.

A mai evangéliumban a ke-
resztény tanúságtétel két gyakorlatá-
nak követelményére figyelhetünk
fel. Az egyik: Az Úr Jézus toleranci-
át vár követőitől: "Aki nincs elle-
nünk, az velünk van", mondja Jézus.

Gyakori jelenség, hogy buzgó
keresztények megbélyegző kritikával
illetik a templomtól távol maradók
seregét, mintha minden "kívülálló"
és „távolálló" eleve és automatiku-
san embertelen lenne. Pedig hány-
szor megtapasztaljuk ennek éppen az
ellenkezőjét! Mennyi emberséggel és
felebaráti szeretettel találkozunk az
egyházon kívül is! Sok ún. "kívülál-
lóban" több munkatársi kedvesség,
szeretet és magától értődő se-
gítő-készség lelhető fel, mint némely
ún. gyakorló katolikus hívőben.

A krisztusi, katolikus magatar-
tás mindig toleráns minden vallás,
minden etnikum, minden ember,
minden társadalmi réteg, s minden
korosztály iránt. A jelent és a jövőt
tekintve, még inkább azzá kell, hogy
legyen hívő magatartásunk!

A másik gyakorlati követel-
mény: A jócselekedetekben meg-
nyilvánuló keresztény tanúságtétel.
E nélkül nem nyerjük el a teljes éle-
tet: "Ha csak egy pohár vizet ad is
nektek valaki inni azért, mert Krisz-
tuséi vagytok, igazán mondom nek-
tek, megkapja érte a jutalmat".

Mi hívők, mindig vigyázunk
arra, hogy sem kézzel, sem lábbal,
sem szemmel ne botránkoztassunk
meg senkit, mert ezekkel tesszük,
nem a botránkoztató, hanem a Jóis-
tennek tetsző azon jócselekedeteket,
amikért nem marad el a jutalom, sem
itt, sem az örökkévalóságban. Ámen.

F. F.